

saa altid have det i sin Haand at nægte en saadan Udgift. Ellers indeholder Loven ikke andet om disse Bygninger end Bestemmelserne i § 8, og denne Paragraf gaar i det væsentlige kun ud paa, at Ejeren af en af disse Bygninger er pligtig til at anmelde de planlagte større Arbejder, som der kan blive Tale om, saa at man, naar de er anmeldte for Bygningssynet, kan faa Anledning til at give Ejeren virkelig sagkyndig fornøden Vejledning med Hensyn til, hvorledes Istandsættelsen bedst foretages uden at skade Ejendommens historiske eller kunstneriske Værdi. Siger Ejeren Nej til at følge Vejledningen, er alt, hvad der ifølge Loven kan gøres, dette at gaa til en Ekspropriation, men saa bliver det jo en Sag, som den lovgivende Myndighed kan træffe Bestemmelse om, alt efter som man mener, at man har Raad til. Jeg synes derfor egentlig ikke, at der med Hensyn til denne Klasse Bygninger paabyrdes Statskassen nogen videre Udgift, der gives blot Bygningssynet Ret til at give Ejere af saadanne Bygninger virkelig sagkyndig Vejledning til Istandsættelser. Dersom man sletter denne Liste, er der vel neppe nogen Tvivl om, at en Del af de Bygninger, som man ved at have denne Liste vil opføre paa den, vil af Bygningssynet blive opført paa Liste A. Det vil sige, at en Borttagen fra Liste B. vil sikkert give en Udvidelse for Liste A. Selv om det ikke bliver dem alle sammen, vil det dog være nogle, som man synes, man maa have op paa Liste A. Derved vil disse Bygninger komme ind under Reglerne for denne Liste, og der stilles saa andre Krav til Statskassen, end hvis de havde staaet paa Liste B. Jeg er ikke vis paa, om det ærede Medlem har Ret i, at det at slette den subsidiære Liste vil blive en økonomisk Vinding for Statskassen. Men ogsaa dette Spørgsmaal kan man jo komme nærmere ind paa under Forhandlingen i et Udvalg.

Jeg skal til Slut udtale min Tilslutning til, hvad begge de ærede Medlemmer og særlig det ærede 3die Medlem for 2den Kreds (Godskesen) udtalte om, at det maa lykkes at faa denne Lov bragt til en virkelig god Afslutning, saa at der derved bliver gjort et betydeligt Skridt til i vort lille Land at bevare de kunstneriske og historiske Værdier, som vi har i vore gamle Bygninger.

Godskesen: Den højtærede Minister udtalte Frygt for, hvad § 6 og § 10 kunde føre til, hvis de fik den Skikkelse, jeg

kunde ønske. Jeg skal dertil sige, at det naturligvis ingenlunde er min Mening, at Ejeren skal have mere end Erstatning for sit virkelige Tab, og jeg vil gerne være med til enhver Foranstaltning, der kan hindre, at han faar mere. Men det Tab, han virkelig lider, bør han have erstattet, og det selv om det maaske bliver en ret dyr Historie for Statskassen. Statskassen maa da overveje, om man virkelig vil bevare saadanne Bygninger eller ej. Vil man det, maa man ogsaa bære Udgifterne. Er de for store for Statskassen, kan man endnu mindre forlange, at den private Ejer skulde bære disse Udgifter. Medens jeg altsaa ikke nærer nogen Frygt for, at § 6 og § 10 kunde føre for vidt i den Skikkelse, jeg ønsker, de skal have, skal jeg derimod sige, hvorledes jeg mener, at disse Paragraffer kan føre til meget ubehagelige Konsekvenser i den Skikkelse, de har i Lovforslaget. Naar Ejerenes Stilling er saa begrænset og saa usikker, som den er efter Lovforslagets § 6 og § 10, vil han naturligvis være meget betænkelig ved at gaa ind i den Situation, der her foreligger, og hvad vil han saa gøre? Ja, Lovforslaget byder ham en simpel Udvej: i Stedet for at projektere en delvis Nedrivning eller en Istandsættelse, kan han projektere en fuldstændig Nedrivning. Derved bringer han det offentlige under et meget stærkt Pres. Man maa da vælge, om man vil opgive at bevare denne Bygning — og naar den først er kommet paa Listen, maa man naturligvis forudsætte, at det vil være yderst beklageligt, om man skulde lade dens Bevarelse falde —, eller om man vil betale Udgifter af langt større Omfang, idet man erhverver den hele Ejendom og betaler dens Ekspropriationsværdi. Der kan vel ikke være Tvivl om, at Statskassen derved vil komme til at betale mange, mange flere Penge, end den vilde kunne slippe med, hvis Sagen blev ordnet i Overensstemmelse med § 6 og § 10.

Den højtærede Minister nævnedes ogsaa, at Spørgsmaalet om Berettigelsen af mine Indvendinger mod § 6 og § 10, jfr. § 7, beroede paa, om man havde Tillid til vedkommende Minister eller ikke. Ja, jeg har Tillid til, at den paagældende Minister i Almindelighed vil ordne disse Sager paa en god, sund og retfærdig Maade, thi da de Spørgsmaal, der her kan komme til at foreligge, ikke er politiske Spørgsmaal, kan man ikke forudsætte, at Ministerens Blik er særlig sløret — og Ministerens Villie maa man forudsætte altid er god.